

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. - Posamezna številka 1.— Din.

„NOČEMO...“ „HOČEMO...“

... „Tedad so pograbili kamne, da bi jih vanj vrgli, Jezus pa se je skrnil in odšel iz templja.“ (Janez 8. 59.)

Tako se končuje evangelij pete postne, tihe, nedelje. Kakšno sramoto izražajo te besede za Jude in — za nas! Tisti, ki nam izkazuje največje dobrote naj bo kamenjan? ... A resnica je to, da so Judje Jezusa hoteli kamenjati!

Ali nam samo evangelij slika to sramoto? Žal, ne! O tej sramoti nam glasno pripoveduje tudi življenje današnjih dni. Ne samo ob dneh trpljenja Gospodovega, ampak že 2000 let in še danes kličejo nehalni zemeljski otroci Kristusu: „Nočemo, da bi ta čez nas kraljeval!“

„Nočemo...“, kliče moderni zakonski par in skruni svetost zakramenta.

„Nočemo...“, vpije po taktu godbe, plesa in telesnosti doraščajoča mladina in gazi šesto božjo zapoved. In ne odneha, četudi vidi in sliši, kako rodi neupoštevane te zapovedi solze in gorje.

„Nočemo...“, se prešerno vdarjajo na svoja prsa mnogi laži-vzgojitelji, ki trgajo nedolžne otroke od Kristusa in jih odtrgujejo njegovemu objemu.

„Nočemo...“, vpijejo politiki v mnogih državah in zatrjujejo, da božje postave ne morejo imeti vpliva na moderne smerice državnega življenja. Pa je vendar vsaka oblast le od Boga.

„Nočemo...“, zagotavlja dober del svetovnega tiska, ki je vdinjan peklu. Namesto, da bi slonel na ljubezni in pravici!

„Nočemo...“, vpije moderna znanost, umetnost, literatura, bogataš, revež. Vsak hoče svobodo zase in umeva lepoto in pravico po svoje.

Skoraj bi rekli, da je vse pripravljeno metati kamenje v Zveličarja. Kaj je še njegovega? Niti parlamenti, niti knjižnice, niti umetnost, niti denar, niti revščina, niti dru-

žine, niti otroci... Kaj vendar še ostane Zveličarju?

Zveličarju je in bo ostala sveta Cerkev do konca sveta. Ostaja mu bivališče v tabernaklju. Kvišku glave, ne obupavati nad mrzloto sveta, ki pobira kamenje proti Kristusu! Ko res nekateri mislijo, da vero in Kristusa iztrebijo iz človeških src in iz sveta, ko klešejo mnogi grešne malike, da jih postavijo na mesto Kristusovega križa, vprav v tej današnji dobi se oglašajo tako prisrčno in vabeče Kristus v tabernaklju, da zdravi, rešuje, pridobiva in vodi strto človeštvo.

Leta 70 po Kristusu so razdejali Rimljani Jeruzalem in najsvetejše kraje, ki so bili v zvezi s Kristusovim trpljenjem so zakrili z razvalinami. Na kraju, kjer je Jezus trpel so postavili tempelj poganski Veneri in Jupitru, na mestu, kjer je stal Gospodov križ, so se dvignile sohe poganskih bogov. Pa prišel je cesar Konstantin in njegova pobožna mati sv. Helena. Dala sta podreti poganske spomine in dala sta očistiti vse svete kraje. Odkrili so Gospodov grob in ne daleč proč tri križe, žeblje in napis k Jezusovemu križu. Da bi spoznali Zveličarjev križ, je ukazal jeruzalemski škof Makarij, naj se dotakne vseh treh na smrt bolna žena. Ko se je dotaknila tretjega je takoj ozdravela. Tako je bilo izpričano, kateri je pravi Kristusov križ.

Bratje, setre! Bolnica se je dotaknila Kristusovega križa in je ozdravela. Ali je tudi kdo med nami bolan? O da, kar vse človeštvo je bolno. In v senco poganskih soh se postavlja človeštvo, ko odriva križ.

Ali hočemo ozdraveti? Da. Pojdemo h Kristusu! Pred tabernakelj, pred križ najprvo pokleknimo. Premišljajmo in recimo, da hočemo Kristusovi biti. Iz tega premišljevanja se bomo vzdramili in pokleknili bomo tudi k — spovednici, da opravimo dobro svojo velikonočno dolžnost.

„Hočemo...“, naj zakliče v teh resnih postnih dneh vsa naša župnija!

Bratci veseli.

Pred par leti sem imel v večerni uri opravke v gostilni. Bilo je v nedeljo zvečer in vsedel sem se po opravi k nekaterim znancem. Nisem se pa samo pogovarjal, ampak sem tudi opazoval. — Nedaleč proč je sedela poleg moža žena. Ponovno je prosila moža, naj vendar že vstane, da gresta domov k otrokom. Zato je pač sedela poleg njega, da ne bi sam predolgo obsedel. — Odprla so se vrata. Vstopila je žena. Bežno je pogledala po pivnici, stopila k mlademu fantu — bila je njegova mati — in prosila ga je, naj gre vendar domov, da bo mogel drugo jutro na delo, ki ga sicer še lahko izgubi. — Ni mi bilo prijetno gledati teh prizorov, pa sem kmalu odšel. A še so se prizori po navljali. V veži je stala prav pri zidu izsušena ženica in prosila je natakario, naj vendar njenega moža pokliče ven. In še pred vrati sta stali dve ženi, ki sta se menili, če kaže vstopiti po može, ali ne...

V kratkem času sem doživel dosti. In če sem premislil še razmere pivcev in njihovih družin, mi je že to vzelo veselje obiskovati gostilne. Tobakov dim mi to že od nekdaj naravnost zabranjuje, neročnost mnogih pivcev pa še onemogočuje.

Nisem sovražnik čistiljivega gostilniškega stanu. Saj je nanese, da sem celo tri leta moral urejevati neprijetne posle gostilne, ki jo je imelo naše prosvetno društvo v našem. Gostilna je lahko kraj, kjer dobivajo gosti ne samo telesno okrepčilo, ampak tudi pobudo za lepo duševno življenje. Da bi le bile vse gostilne poštene!

Ni pa moj namen v tem člančiču razpravljati o vedenju in poštenju po gostilnah. Dasi bi se dalo marsikaj napisati o tem, kar slišimo o lepih in nelepih dogodkih, ki se odigravajo med stenami raznih gostiln. Nekaj drugega želim povdariti.

Ali ste čuli besede o treznosti na kvartno nedeljo dne 21. februarja. Treznostna nedelja je bila ta nedelja imenova. In imela je namen poživiti cerkveno družbo „Treznost“. Že več let prilaga škofijstvo vsako leto škofijskemu listu tiskovino, na kateri naj bi župnik javil število abstinentov v župniji, pa ni pri nas na to tiskovino kaj napisati. Družbo „Treznosti“ moramo v naši župniji obnoviti!

Kdo je posebno poklican v to družbo? Mladi ljudje najprvo. Na Irskem obljubi vsak birmanec, da do 21. leta ne bo užil nobenega alkohola. Če bi to držali naši fantje! Kako krepki bi bili in ne poznali bi nikdar

pretepev, kletve in kar je še drugih grdobij! — V to družbo naj pristopi tisti, ki je pijači preveč vdan, pa bi se te strasti rad rešil. Če strasten pijanec hoče še postati pošten človek in če hoče še svoje premženje rešiti, ni zanj druge rešitve, kakor le popolna zdržnost — Tretjič naj se pa vpiše vsak, kdor želi Bogu v čast in bližnjemu v korist doprinesati žrtve. Čim več zdržnikov bo v kakšnem kraju, tem preje bo nastopila splošna zdržnost.

Ima ta družba še drugo stopnjo, v katero se lahko vpišejo oni, ki ne pijejo nobene žganja, druge pijače pa v resnici zmerno.

Bral sem, da smo v Jugoslaviji popili leta 1930 žganja 66 milijonov litrov, vina 240 milijonov litrov in piva 320 milijonov litrov; torej skupno 626 milijonov litrov alkoholnih pijač. Za to velikansko množino alkohola je bilo treba šteti 3 milijarde 760 milijonov Din. Primerjajte, koliko izda država za vse šole in bolnišnice v enem letu, pa še daleč ta številka ne doseže svote, ki jo požre alkohol.

Pripovedovala mi je žena: „Veste, težko življenje sva že imela z možem. Strašen pijanec je bil. Se je pa vpisal v „Treznost“, ko so nekoč župnik na to opozarjali in postal je ves drugačen...“

Če se le en revež alkoholik v naši župniji odpove svoji nesreči, pa bo že imela letošnja treznostna nedelja uspeh.

Vpiše naj se pa v družbo še ta in oni, da bo svetel zgled drugim!

Vpisovanje se vrši v župnijski pisarni. Junaki na plan!

Zakaj Bog tepe?

Kolikokrat čujemo to vprašanje. Pravični celo pogleduje krivčnika, ki se mu na svetu dobro godi in zaupanje v božjo previdnost čisto prične ginevati.

Lepo nam je letos za postni čas naš prevzvišeni g. škof Gregorij napisal pastirski list o božji previdnosti. Tolažilno nam vzbuja vsak odstavek novo zaupanje. Ne bo odveč, če posebej ponatisne naš župnijski list kratek oddelek, ki odgovarja z besedo sv. pisma in našega ljubega nadpastirja na vprašanje, zakaj Bog tepe.

„Vem, da bi marsikateri od vas, predragi verniki, rad ugovarjal in pokazal na toliko hudobij in krivic, na toliko nesreč in bridkosti, ki napolnjujejo svet, in bi vprašal, kako se vse to da združiti z božjo previdnostjo. Če je Bog skrben oče, zakaj pusti, da pride na njegove otroke tolikšno gorje? Saj posebno danes premnogi vprašujejo Boga

s prerokom: „Zakaj gledaš na hudodelnike in molčiš, ko hudobnež žre pravičnega?“ (Hab 1, 13.) Zakaj tako, vprašujete? Čujtel! Vse zlo na svetu je od greha. Ako bi greha ne bilo, ne bilo bi ničesar hudega, nad čemer se pritožujete. Kazen je, ki sledi grehu za petami, kazen za prvi greh in za osebne grehe, za katere sami nosimo odgovornost pred pravičnim Bogom. Vprav zlo današnjih dni je posledica greha, posledica odpada od Boga. V tretji knjigi kraljev beremo besede, kakor da so za naš čas zapisane: „Ker so zapustili Gospoda svojega Boga... in so hodili za tujimi bogovi ter so jih molili in častili in zategavoljo je Gospod nad nje pripravil vse to gorje.“ (3 Kr 9, 9.) A božja previdnost se kaže vprav v tem, da tudi kazni, ki si jo človeštvo s svojimi grehi nakoplje, v dobro obrača, tako kakor pameten oče, ki skrbi za dobro vzgojo svojih otrok. Tak oče pogreške otrok kaznuje, včasih prav trdo kaznuje, pa ne zaradi tega, ker se veseli otrokovih bolečin in uživa ob otrokovem jokanju, ampak zato, da ga odvrne od pregrešnega in slabega, da bi v bodoče kaj takega nikdar več ne storil. Dobro mu hoče, ne slabo. Otroci v tistih mladih letih še ne razume očetovega postopanja; ko pa doraste in življenje poskusi, je strogemu očetu hvaležen. Tak oče je Bog; na ta način nas vzgaja „v našo korist, da bi postali deležni njegove svetosti. Nobeno strahovanje pa se takrat, ko se vrši, ne zdi veselo, ampak bridko; pozneje pa donša tistim, ki so po njem izučeni, miru polni sad pravičnosti.“ (Hebr 12, 10, 11)

Gotovo je, da bi na Boga pozabili in svoj večni cilj zgrešili, ako bi nam v življenju vse šlo po naših lastnih željah. Bili bi podobni tistim nesrečnim otrokom, katere so starši v slepi ljubezni mehkužno vzgojili. Ko pridejo nadnje življenjske težkoče ali celo siromaštvo, niso v stanu tega prenašati, veliko težje jim je kakor tistim, ki so se od mladosti trdega dela in premagovanja navadili. Ako temeljito premislimo in prav spoznamo namene božje previdnosti, ne bomo izgubili zaupanja, tudi ne v hudih stiskah in težavah, ker bomo razumeli, da je božja vzgoja v našo korist. Dasi je včasih trda, je vendarle nam v blagor, kakor sv. pismo pogosto trdi. Pri Jobu, ki je dosti hudega pretrpel, beremo: „Blagor človeku, ki ga Bog tepe; torej ne zametuj Gospodovega strahovanja, ker on rani in celi; on udarja, njegove roke pa ozdravljajo.“ (Job 5, 17—18.) V knjigi Pregovorov pa čujemo to modrost božjo: „Tepenja Gospodovega, moj sin, ne otesaj

od sebe in naj ti ne upada srce, kadar te on strahuje. Zakaj, kogar Gospod ljubi, ga tepe in ima nad njim dopadenje, kakor oče nad sinom.“ (Preg 3, 11, 12.)“

Oznanila za marec.

4. **Prvi petek v mesecu.** Ob šestih zjutraj sv. maša z blagoslovom. Na predvečer od 8.—9. skupna molitev svete ure v župni cerkvi.

6. **Četrta postna nedelja in prva nedelja v mesecu.** Službe božje ob navadnem času. Zjutraj mesečno skupno sv. obhajilo mož in fantov, ki naj na to nedeljo že obilno zadostijo svoji velikonočni dolžnosti.

13. **Tiha nedelja.** Službe božje v istem redu kot vsako nedeljo.

16.—18. **Tridnevnik na čast sv. Jožefa.** Vsak večer ob sedmih litanije sv. Jožefa z blagoslovom.

18. **Žalostna Mati božja.** Patrona Marijine družbe za žene. Ob pol šestih bo nagovor, potem pa skupno sv. obhajilo za žene-družbenice. Ob šestih bo orglana sv. maša za žive in mrtve članice Marijine družbe žena. Spovedovanje že 17. pop.!

19. **Zapovedan praznik sv. Jožefa.** Ob šestih je sv. maša z dvema blagoslovoma. Ob desetih je sveta maša v cerkvi sv. Jožefa na griču in v župni cerkvi odpade. Popoldne ob 2. bodo v cerkvi sv. Jožefa litanije sv. Jožefa, ob 3. pa pete slovesne litanije Matere božje v župni cerkvi.

20. **Cvetna nedelja.** Službe božje kot navadno ob nedeljah. Ob trideset na deset se vrši slovesni blagoslov oljk in zelenja nato po procesiji okoli cerkve. Zaradi pasijona — popis Jezusovega trpljenja po evangelistu sv. Mateju, ki se bere med sv. mašo — ta dan ni pridig.

22. **Veliki torek.** Med sv. mašo se bere popis Jezusovega trpljenja po evangeliju sv. Luke.

23. **Velika sredo.** Med sv. mašo se bere pasijon po evangeliju sv. Marka. Popoldne ob štirih pete jutranjice.

24. **Veliki četrtek in celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa za našo župnijo.** Na predvečer bo oznanjalo polurno zvonjenje po ave mariji češčenje. Ker pade dan celodnevnega češčenja ravno na veliki četrtek, ki je spomin postavitve najsvetejšega zakramenta, bodi to lep dan za celo župnijo! Sv. Rešnje Telo pa ne bo izpostavljeno v monstranci, ampak ga bomo molili skritega v tabernaklju. Po sv. maši bo sv. R. T. v kapelici. Okras oltarja in prižgane sveče bodo cel dan opozarjale na pomembno češčenje. Ure molitve bo naznanjal veliki zvon le do devetih dopoldne, potem pa zvonjenje pri sv. maši utihne vsled velikega četrtega.

Za ure molitve naj se razvrstijo: 6—7 tisti, ki so čez dan zaposleni, 7—8 Doliaci, 8—9 Šentanci in Bistričani, 10—11 Tržičani, 11—12 šolski otroci, 12—1 č.č. šolske sestre, 1—2 dekle, 2—3 žene, 3—4 zopet otroci, 5—6 moški. Po stari navadi molijo sv. R. T. vsled velikega četrtega z uro molitve tudi zvečer od 7. do 8. ure dekleška Marijina družba in od 8. do 9. ure Marijina družba za žene.

Na veliki četrtek je spomin zadnje večerje, postavitve zakramenta sv. Reš. Telesa, krvavega potu na Oljski gori in Judovega izdajstva. V spomin na postavitve sv. maše je ta dan ena sama sv. maša. Sveto obhajilo se deli prvič ob pol 6. uri zjutraj, ob 9. uri je slovesna sv. maša. Pri glorijski zapoje orgle in zvonovi, ki potem do velike sobote utihnejo (v spomin

na Jezusovo trpljenje); med sv. mašo se bo zadnjič delilo sv. obhajilo, h kateremu pristopite v obilnem številu. Po sv. maši se prenese sv. Rešnje Telo v kapelico (spomin Jezusove poti na Oljsko goro). Po kratkih molitvah v kapelici se prične razkrivanje oltarjev, kar nas spominja, da so Jezusa ob smrti oropali oblačil in da so jih vojaki med seboj razdelili. Popoldne ob 4. uri pite jutranjice.

25. Veliki petek (spomin smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa). Ob 6. uri zjutraj križev pot; ob 8. uri se prične sv. opravilo. Najprvo tiho žalovanje nad grehi sveta, ki so zakrivali Jezusovo smrt (mašnik leži pred oltarjem), nato branje iz stare zaveze (o velikonočnem jagnjetu) in popis Jezusovega trpljenja po sv. Janezu. Potem molitve za vse ljudi celega sveta, odkrivanje in češčenje sv. križa, potem mašne molitve velikega petka, nakar se prenese sveto Rešnje Telo v božji grob. Popoldne ob 4. uri pite jutranjice. Zvečer ob tri četrt na osem (7.45) je postna pridiga in petje žalostnih cerkvenega pevskega zbora.

26. Velika sobota. Ob 7. uri zj. je blagoslov ognja, od katerega se potem prižgo tudi luči v cerkvi, blagoslov velikonočne sveče, branje prerokb iz starca zakona, blagoslov krstne vode in nato slovesna sveta maša med katero pri glorijski zapoje orgle in zvonovi. Vsi obredi velike sobote so se včasih opravljali ponoči od sobote na nedeljo. Sveto obhajilo se deli na veliko soboto samo med sv. mašo.

Vsak post preneha na veliko soboto opoldne. **Blagoslov velikonočnih jedil** se vrši na veliko soboto popoldne na Bistrici, po Dolini in pri Sveti Ani, kakor tudi na vmesnih krajih, po običajnem redu. Za bistriško-sosesko se bo delil blagoslov, da bo ustrezno izraženi želji, na dveh mestih. Najprvo ob 1 pop. pri Koširju poleg kolodvora in potem pri Aljančiču na Bistrici. V župni cerkvi bo blagoslov jedil točno ob 2., pri sv. Andreju pa ob pol 3. pop.

Slovesno vstajenje in procesija se vrši po slovesnih jutranjih, ki se prične ob tričetrt na pet popoldne. Procesija se vrši po običajnem redu. Oni, ki vršijo pri procesijah kakšno častno službo, naj blagovolijo biti točno na mestu. Med procesijo stati na trgu je nespodobno!

27. Velika noč. Ob 6. sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. z enim, ob 10. slovesna peta sv. maša z leviti in z dvema blagoslovoma. Popoldne ob 3. slovesne pite litanije.

28. Velikonočni ponedeljek, nezapovedan praznik. Službe božje kakor ob nedeljah.

29. Velikonočni torek. Ob 6. orglana farna sv. maša. Ob 10. sv. maša v cerkvi sv. Jožefa.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 6., vesoljna odveza 19., 27.

Dekliška Marijina Družba: shod 13., skupno sv. obhajilo 27.

Marijina družba za žene: shod in skupno sv. obhajilo 18.

Fantovska Marijina družba: sestanki po oznanilu v cerkvi.

Oba Marijina vrtca: sestanki po oznanilu v cerkvi.

Mladinska pobožnost: na cvetno nedeljo pop. ob 2. uri z nagovorom za otroke in otroškim petjem.

Velikonočna sv. spoved za vse šole bo obvezna in določena po šolah in v cerkvenem oznanilu.

Vsak petek v postu ob sedmih zvečer je sveti križev pot in blagoslov z Najsvetejšim.

Župnijska kronika za januar 1932.

Januarja v naši župniji rojenih: 8.

Januarja v naši župniji poročenih:

1. **Vovk Jožef**, mizarjski mojster, Vrba, župnija Breznica in **Dolar Frančiška**, hči posestnika iz Zatreznice, župnija Breznica, poročena 4. januarja.
2. **Alfred vitez Polzer**, veleposestnik, Buso-Sarcano v Italiji in **Glanzmann Evelina**, hči tovarnarja in veleposestnika iz Tržiču, poročena 25. januarja.
3. **Sirc Janez**, čevljar, Tržič, Pot na zali rovt in **Mokorel Marija**, prešivalka, Bistrica 8, poročena 31. januarja.
4. **Logar Jožef**, delavec, Bistrica 39 in **Vidic Cecilija**, delavka, Bistrica 66, poročena 31. januarja na Dovjem.

Januarja v naši župniji umrli:

1. **Megušar Doroteja**, vdova po čevljarju, rojena 8. I. 1847 v Sebenjah-Križev, poročena 12. X. 1890, umrla v Tržiču, Cerkvena ulica 21, dne 4. januarja.
2. **Tavčar Jerica**, vdova po brivcu, rojena 5. III. 1866 v Litiji, poročena leta 1888, umrla v Tržiču, Glavni trg 29, dne 7. januarja.
3. **Zupan Danica**, hči delavke, rojena 30. X. 1931 v Tržiču, umrla v Tržiču, Pot na pilarno 10, dne 7. januarja.
4. **Lahenberger Joško**, sin čevljarskega pomočnika, rojen v Tržiču 17. IX. 1931, umrl v Tržiču, Ljubljanska cesta 40, dne 14. januarja.
5. **Ahačič Katarina**, samska služkinja, rojena pri Sveti Ani 3. IV. 1862, umrla pri Sveti Ani 2, dne 16. januarja.
6. **Kobal Katarina**, žena delavca, rojena pri Sv. Ani 24. XI. 1863, umrla pri Sv. Ani 49, dne 25. januarja.
7. **Blazič Karel**, sin delavca, rojen na Bistrici 13. X. 1931, umrl na Bistrici 45, dne 27. januarja.

Januarska poročila od drugod:

1. **Ahačič Katarina**, šivilja iz Tržiča se je poročila 17. januarja 1931 v cerkvi sv. Frančiška v Šiški z odvetniškim koncipijentom **Ude Alojzijem**.
2. **Peharc Josip**, drogerist, ki se je rodil v Tržiču 20. III. 1877, je umrl na Jesenicah 22. januarja 1932.
3. **Čarman Antonija**, rojena 1. I. 1910 pri Sv. Ani 34 se je poročila na Brezjah z **Zmerzlikar-Blagne Jožefom**, dne 31. januarja 1932.
4. **Zupan Jožefa**, rojena 5. IV. 1902 v Tržiču 110, se je poročila v Kovorju z **Markič Alojzijem** iz Križev, dne 31. januarja 1932.

Ne pozabite na Mohorjevo družbo!

Ne pozabite na velikonočno dolžnost!

Dne 18. marca zvečer, 19. in 20. marca bo na razpolago tudi tuj g. spovednik.

Do vstevši 13. marca prijavite tiste, katere obiščemo z velikonočnim sv. obhajilom na domu!

Za predstavnika in založnika: **Anton Vovk**, župnik v Tržiču. Za urednika v Ljubljani: **Dr. P. Gvido Rant**, O. F. M. Za Zadržno tiskarno v Ljubljani: **Srečko Magolič**.